

Spelen

Het zijn van die weekenden die je voor geen goud had willen missen. In het laatste weekend van de vakantie hebben we een huisje gehuurd op het strand van Hoek van Holland. ‘De dames’, zoals ik onze drie dochters liefkozend noem, zijn ook mee. Ze zijn inmiddels alle drie in de twintig, maar zo’n achterbank met giebelende meiden blijft altijd hetzelfde.

Als we op zondag geluncht hebben op de veel te drukke boulevard van Scheveningen, rij ik nog even met de familie door Moerwijk. Het is de buurt van mijn jeugd, die na dik veertig jaar compleet is veranderd. De portiekflats zijn afgesloten met een intercom, de buurtwinkels zijn goeddeels verdwenen en voor de gemeenschappelijke tuin achter onze flat zit een groot hek. ‘Kijk, hier heb ik het voetballen geleerd. Met potjes twintig tegen twintig, tot tegen zes uur alle moeders ons naar boven riepen om te eten.’ Mijn lieve moeder kwam uit Zwolle en dacht dat ze Nederlands sprak: ‘Eerk, boov’n koomn’, ging het dan hard door de tuin, waar wij zo plat mogelijk Jacobse & Van Es-Haags spraken. We woonden vier hoog, hadden weinig geld en waren zielsgelukkig met een plastic bal.

Complimentjes

Eerder deze zomervakantie was ik op een kindervakantiecamp op de Veluwe. De kinderen komen allemaal uit de gemeente Emmen. De uitnodiging om een dagje te komen kijken kan ik niet afslaan. Zo’n veertig kinderen, tien begeleiders en drie lieve ‘kookoma’s’. Al snel speel ik een potje voetbal mee. Want ook na veertig jaar vind ik dat nog steeds een leuk spelletje. We spelen met een bal waar ik vroeger alleen maar van kon dromen. Het is een van de weinige luxere zaken waar deze kinderen mee in aanraking komen. Voor vakantie is in ieder geval geen geld. Daarom zijn deze kampen zo mooi. De begeleiders lopen in Middeleeuwse kleding rond, zodat de kinderen permanent denken in een soort sprookje te zijn beland. We eten lekker en gezond, met dank aan de kookoma’s: gewoon aardige vrouwen op leeftijd, die een hele week van huis zijn om het kinderen naar de zin te maken. En elke dag wordt er een ridder van de dag gekozen. Het mannetje van de dag staat zo te stralen dat ik er een brok van in de keel krijg. Armoede en complimentjes gaan vaak slecht samen.

Prijswinnaars

Een aantal kinderen kom ik weer tegen op een afsluitende spelweek in Emmen. Daar zijn ook veel ouders. Met hulp van heel veel sponsors en vrijwilligers zijn de kinderen drie dagen bezig gehouden. De burgemeester mag de prijzen uitreiken. De prijswinnaars geven hem steeds een hand, soms de goede. Eén mannetje veegt met zijn rechterhand eerst de neus even schoon, om dan de burgemeester een hand te geven.

Ik gun hem een tuin om tot in de schemering twintig tegen twintig te voetballen. Met een lieve moeder die hem binnenroept om te eten. ■

*Eric van Oosterhout,
Burgemeester Emmen*

Fotolia

Een goede voetbal is een van de weinige luxere zaken waar deze kinderen mee in aanraking komen.

Met hulp van heel veel sponsors en vrijwilligers zijn de kinderen drie dagen bezig gehouden.